

Mong Về Hà Nội

4h am...

Mẹ ơi, đã bao nhiêu lần con muốn gọi mẹ, con đã gọi nhưng không nhận được tiếng trả lời.

Khóc, khóc đi ,cứ khóc đi. Căn phòng như quạnh lại, nó nhỏ đủ để kê cái cái giường, ánh sáng từ chiếc máy tính cũng quá đủ để chiếu sáng khuôn mặt đó. Nơi đây xa quá, xa Hà nội xa tất cả những gì là thân quen.

Một chút Hà nội được giấu sau rèm cửa sổ .

Một góc phố nhỏ sần sùi bạc phách bởi những mảng màu bột, một cái cột điện nghiêng nghiêng trong nắng chiều, một dáng người oằn lưng trên chiếc xe cũ kĩ. Tầm trời đỏ au như rách toạc ra trên những mái nhà lô xô.

Và xa hơn là Geneve, dãy alpes, hồ geneve, những rừng cây , bãi cỏ xanh rì, đâu đó thấp thoáng những structural đẹp đến kinh ngạc. Một vùng đất của đồng hồ, dao và banque.

Khung tranh Hà nội quá nhỏ nhoi trước khung cửa sổ lớn.

Nó cũng bé, cũng quá nhỏ nhoi. Cái giá phải trả cho những mong ước, cho tham vọng thật quá đắt. Ba năm không nhiều nhưng cũng không ngắn.

Ngày xưa còn bé em thường hỏi mẹ what will I be, will be? một artist, arch hay mode designer. Chẳng để làm gì ???

Hoà sắc nâu sậm bị cắt xé thành những vệt trắng, nó thích xé, cắt cũng như thích gào thành tiếng, đôi khi lại muốn thét lên nhưng hãy để nó tắt lịm ngay từ trong cuống họng.

Cái khung 60x80 này quá nhỏ để chứa mùa thu Hà nội, những xác lá của bàng, xà cừ thật ảm đạm nhưng đó là Hà nội, buồn và cảm xúc luôn lớn lao. Nó không tươi tắn và đa sắc như ở đây. Đối với nó, mùa thu Geneve chỉ có thể ở trong cái khổ 5x7.

5h am....

Là sự đấu tranh giữa ý thức và tâm thức.Chúa đã sinh ra loài người và tạo cho loài người lòng ham muốn. Chúa thật bao dung nhưng cũng thật độc ác. Nó không muốn như thế, không muốn trong hoàn cảnh và tâm trạng như vậy. Nó cần sự minh mẫn và có được sự quyết định đúng trong trạng thái ổn định. Sự dồn ép, và lòng thương người đã chiếm ưu thế hơn. Nó thật thương nó.

Gare Cornavin, police douane,

-Mày có đem hơn 7600 F-suisse không?

-Tao lấy đâu ra mà nhiều thế?

-Đi vào đây-tao cần kiểm tra

-Okie-nó nghĩ mình là ai chứ,đói, ăn chẳng dám ăn.

Thằng cảnh sát lục tung túi xách, dò dẫm trên người nó

-Chúng mày luôn làm vậy với người nước ngoài à?

-Không hoàn toàn, chỉ với một số người đặc biệt như mày.

Ha ha ha.Với tất cả những ai đến từ Asie đều được đón tiếp như vậy. Welcome to geneve.

aurevoir monsieur. Giọng chào, nụ cười và ánh mắt của nó làm thằng police sa sầm nét mặt. Còn hơn tiếng nữa tàu mới chạy. Đợi, vẫn đợi, nhìn ra xa thấy bóng bà già nhưng không phải, chắc tại khát và mệt. Nó mong thấy bà già. Nhưng không đó chỉ là đứa bé đi giày đỏ. Nó cố xọc chân mình vào cái đôi giày của mẹ để tự cảm thấy mình lớn hơn, nó hút thuốc để thấy mình được làm người lớn. Bản chất được thể hiện ra hình thức nhưng đâu phải ngược lại là đúng.

La main của Rodin. Nó thích cái cảm giác khi nhìn vào hai bàn tay ấy. Nó có thể đứng hàng giờ trước Arts boutique để ngắm phiên bản ấy với sự thèm muốn. Hai bàn tay rất gần nhưng cũng rất xa. Có lúc tưởng như có thể nắm chặt lại được với nhau, nhưng không. Nó cũng không phải là cái níu tay. Nó là niềm mong muốn và sự khát khao.

Nó hiểu rằng khi nó gọi mẹ là lúc nó cần một bàn tay.

Nhỏ, nhỏ nhoi quá. Đồng tiền hay sự cô đơn đã bắt nó phải có những bước đi như vậy? Không biết.

Không nói, hay không dám nói???

Nó thương những thằng câm, thật tội nghiệp. Nhưng nó cũng căm thù những đứa giả câm. Người ta tìm

nơi trốn tránh trong sự im lặng. Tính mềm của nước, sự ồn ào hay tĩnh lặng của nó đều tuyệt vời. Con người không phải là nước nhưng tính dẻo và mềm của loài người cũng thật linh hoạt, và sự sôi động hay sự tĩnh lặng cũng thật đáng khâm phục. Viva loài người.

Khung cửa sổ bus, khuôn mặt nó qua tấm kính dày. Nhìn và tự nhủ thật đáng thương, khuôn mặt xương xương, nó gầy quá, giữa những bộ mặt núc ních trắng ớn kia, nếu để đem ra so sánh thì thật là kịch cỡm. Nó khóc, không, không phải khóc, nếu nó khóc thì đã tuyệt. Cái vẻ mặt ấy trông còn đáng sợ hơn, nó là sự u uất không lối thoát, là một kẻ bị rơi vào cái gọi là middle of nowhere, chỉ vài giây thôi nhưng cũng đủ để đọng lại trong tâm trí nó. Không bao giờ quên. Phải đi, nó quay lưng dứt khoát. Cái dứt khoát ấy là ý thức buộc nó phải làm vậy nhưng từ trong tâm thức?

Le Rôhn

Nó đã đến đây, nó đã đi dọc bờ sông này, qua bellgard. Có người bảo nước sông này màu hơi đỏ vì nó chảy qua thành phố dệt. Đâu phải, nó đâu phải sông Hồng. Nó êm ả và trong xanh, không dữ dội như sông Hồng. Nó thích đi trên cầu chương dương nhìn sông Hồng trôi qua cầu Long Biên. Hê hê, thật là tuyệt nếu Eiffel cho sơn cầu màu đỏ.

Xa xa một vài chiếc thuyền lá cũ rích với những tấm ván ọp ẹp sậm màu, kêu cọt két trong tiếng gió. Những tấm ván sậm màu, ngổn ngang, một cái đỉnh to đùng chẳng biết đóng vào đâu. Một cái đỉnh cũng chẳng làm được gì cho dù có cả một đồng ván. Cái đỉnh ấy đã rỉ, xanh màu, vì chờ ông thợ mộc, chẳng biết phải chờ đến bao lâu để thấy mình có ích.

Mảng trắng, trong tranh của nó luôn có mảng trắng. Trong cái đồng đen sì ấy thì một mảng trắng thật quý. Đó là kĩ thuật hay từ vô thức nó chẳng biết đặt gì vào đây? chỉ có nó biết.

Ngày mai nó sẽ về. Hay một ngày nào đó. Quán phở cũ với những bài hát nó thích goodbye, lost in love và cả qu'est sera nữa. Quen với thằng bạn có số phận hẩm hiu, giờ này chắc mày thành bộ xương trắng ớn rồi. Tao tưởng tượng ra cái cảnh mày đùa độc ác với mấy con chuột trên căn gác xép, lần cuối tao gặp mày. thêm mấy ly quá.

Thời gian quá lâu, nó cần phải về, thời gian quá lâu, nó cần phải hít hơi thở Hà nội, cần về lại cái ngõ chùa, cái ngõ nhỏ mà tuổi thơ nó đã trải qua cùng với những mảnh đời khác nhau. Không ôm đồm được, nó bảo nó vậy. Nó hay sống với những kỉ niệm. Ở một góc độ nào đấy là điều kiện cần để exist, nhưng cũng có mặt trái nó đã vô tình tạo cho mình một cái vỏ như một con ốc sên và cái lối ra duy nhất nó đã lấy bùn và đất bịt vào. Cánh cửa đó chỉ đủ để che ánh sáng lọt vào chứ đâu đủ để bảo vệ nó trước những cơn sóng.

Trước mọi việc nó luôn nghĩ tại mình. Tất cả do mình và mình im lặng., có lẽ đó là sai lầm lớn nhất. Nó bảo nó vậy.

Ngày mai, nó sẽ có một atelier.

Step by step

Hành lang vừa dài vừa tối. Bọn này làm ngu thật. Hai lần đang nửa đêm cả resident chạy toán loạn vì tiếng còi cứu hỏa. Cái tiếng này nghe giữa đêm không thể yên nổi. Chỉ sau tiếng đầu tiên, cả tầng rung chuyển bởi tiếng chân chạy ngoài cầu thang bộ. Bọn này sợ chết phải biết. Không thằng nào dám đi thang máy. Cửa đáng tội là cái thang máy cũng chuỗi, suốt ngày en pan. Nó cũng sợ chết nhưng ít ra nó còn mặc được cái quần và khoác cái áo khoác. Cả lũ tồng ngồng đứng giữa đêm với nhiệt độ dưới 10. Lại mất điện. mỗi lần mất điện nó đi dọc cái hành lang dài ngoằng này. Hai cái đèn sáng 2 đầu là 2 cái cửa sổ, chỗ này hút gió quá, chấy chắc chỉ có nhảy xuống là nhanh nhất. Cái bóng đèn trần này trông xa như quả bóng đứng lơ lửng trên trần nhà. Có lẽ nó uất lắm vì gió to như vậy mà không bay được.

Anh đang tập thổi bóng em ạ. Từ nhỏ mẹ biết anh thích bóng bay nên cho rất nhiều, có lần mẹ cho cả túi bóng to đùng, nhìn nó sưng rộp, cả đời chưa chắc đã thổi hết. Vậy mà chỉ sau 1 tuần, số bóng đầy biến đi mất chẳng còn bóng nào. Thổi bóng khó lắm đấy. Phải khéo léo không thì rất mệt, phải từ từ và kiên nhẫn. Hơn nữa không được tham, không thì xoi hỏng bóng không, mất công toi. Nó mà nổ thì vừa mất chơi mà lại còn bị đau hết cả miệng.

Chơi bóng bay cũng khó, buộc sợi chỉ rồi tung nó lên, chỉ đừng dài quá mà xa tầm tay, cũng đừng gần mà nó gần mình quá cũng dễ chán. Tung, rồi hứng, mỗi lần nó sắp chạm đất là anh sẵn sàng xoay người ra để đón bóng, thả đỡ nó thật mạnh cho nó tung lên thật cao chứ không chịu để bóng chạm đất. Bóng mà chạm đất là thua đấy.

Bóng được thổi thật căng nhưng cũng đến lúc nó xuống hơi. Mỗi lần như vậy anh lại làm liều. Anh tháo chỉ ra và ghé miệng vào thổi thật nhanh, chỉ cần chậm một chút và không khéo léo bóng sẽ xìt và bay đánh vù một cái tuột khỏi tay ngay. Ngậm được miệng vào rồi lại phải ra sức thổi, mỗi lần như vậy anh

lại phùng mang trộn má, lấy hơi từ bụng và thổi, cố hết sức mình để bóng không bị xịt xuống, bị nổ hay bay đi.

Sau mỗi lần mệt phờ đờ đứt cả hơi nhưng nhìn bóng bay thật thích em ạ, và anh quên cả mệt, anh lại nô đùa với bóng trong tiếng cười giòn tan của trẻ. Bóng bay nhanh hơn, cao hơn và xa hơn sau mỗi lần như vậy em thấy chứ? Nhưng không bao giờ tuột khỏi sợi chỉ trong tay anh đâu em.

Sau mỗi lần nô đùa mệt nhoài, trong giấc mơ của anh chỉ còn hình ảnh của bóng, rực rỡ và đa sắc, những quả bóng hôm qua mình cùng thổi, hôm nay đã đỡ anh đi, cho anh bay. Lướt đi dưới gió... từng chùm, từng chùm...

9h am...

nhánh -nhánh một chút không thì muộn mất. Mỗi lần ngó cái mặt ra khỏi metro là lại bắt gặp cái lão già đó; cái tiếng saxo giật giật, ngượng nghịu bỏ từng khung nhạc - Sóng đanuyyp - Nghe mãi cũng quen, nghe mãi cũng thấy lão thôi hay hay.

Mùa đông xương xẩu-hè sang xanh tràn-thu về tàn úa-nhanh thật; ngược mắt nhìn khung trời qua lối lên, thấy trời âm đạm quá, mưa nhẹ, đủ làm cho tiếng saxo của lão thêm phần réo rắt.

Văn phòng được đặt ở góc quảng trường, hơi khuất nẻo nhưng thuận tiện.

Run quá, hôm thi nói, muộn mất 10min. Cầm mẫu giấy trên tay với dòng chữ ngắn ngủi:

"Hạnh phúc thật sự có tồn tại?" Câu hỏi thật đơn giản với 1 từ ghép - câu trả lời thế nào nhỉ - liệu chỉ có thể trả lời bằng 1 câu nói.?

Tất nhiên là: Có. Có tồn tại. Nhưng hạnh phúc là gì???